

Grof Drakula je pio krv neprijatelja nakon što ih je nabio na kolac

Nastavljamo s nekima od najpoznatijih legendi, ispričanih riječima ljubitelja borilačkih vještina, bez želje za pretjerivanjem, izmišljanjem ili iskrivljavanjem povijesti

David "Sensei" Stainko,
prof. kineziologije

U PROŠLOM smo broju započeli dvo-djelni serijal o najpoznatijim legendama. U ovom broju nastavljamo s nekima od najpoznatijih legendi, ispričanih riječima ljubitelja borilačkih vještina, bez želje za pretjerivanjem, izmišljanjem ili iskrivljavanjem povijesti.

Legenda o kralju Arturu

Jedna od najpoznatijih priča keltske mitologije svakako je legenda o kralju Arturu. Dugo vremena se vjerovalo da je lik kralja Artura u potpunosti izmišljen. Međutim detaljna povijesna i arheološka istraživanja ipak su ustvrdila da je postojao i vladao Britanijom. Kažu da je bio snažan i pravedan vladar koji je štitio svoj narod i uživao veliko poštovanje. U djelu Geoffreya od Monmoutha, "Historia regum Britanniae" mogu se pronaći detalji o Arturovu životu. U navedenom djelu Geoffrey navodi da je Artur sin kralja Uthera Pendragona i njegove žene Igraine, što ujedno predstavlja i početak mita o kralju Arturu. Iako postoje povijesni dokazi koji ukazuju na stvarno postojanje britanskog poglavara Artura koji je vladao u petom stoljeću,

dijelovi legende o kralju Arturu javljaju se stoljećima kasnije paralelno s pojavom viteštva u srednjem vijeku. Kroz simboliku kralja Artura, čarobnjaka Merlina i vitezova Okruglog stola, ljudi ondašnjeg vremena tražili su spas i bijeg od teške stvarnosti, ali su također u tome pronašli i ideal kojeg valja živjeti i za kojeg se vrijedi boriti. Ova legenda naprosto pršti dubokom simbolikom, govori o borbi čovjeka sa samim sobom, vladanju nad samim sobom, moralnim vrijednostima unutar čovjeka. Vitezovi Okruglog stola objedinjavali su vrline ratnika i mistika. Biti vitez predstavljalo je stanje svijesti, tražilo unutrašnju borbu i težnju za dostizanjem viteškog ideala, koje je u ovom mitu (legendi) simbolički prikazano kroz potragu za Svetim Gralom.

Legenda o maču Excaliburu

Excalibur ili Calibum, mitski je mač britanskog kralja Arthura, koji je prvi put detaljno opisan u djelu "Legenda o kralju Arthuru" Thomasa Malorya napisanom u 15. stoljeću. Legenda kazuje da je nakon smrti kralja Uthera, nastala opća borba za prijestolje. Kako bi doveo Artura na vlast, čarobnjak Merlin opet koristi svoju čaroliju i zabada mač u kamen na kojem stoji urezano da će pravi kralj Engleske postati upravo onaj tko izvuče taj mač iz kamena. Mnogi plemići su pokušavali ali bezuspješno, sve dok mladi Artur nije onuda slučajno prolazio i izvukao mač te ga odnio svom bratu za potrebe turnira. Prepoznavši mač, Arturov brat odmah zatraži krunu. No Hektor uviđa prijevaru, a mač se ponovno vraća u kamen kojeg Artur potom opet izvuče i to nekoliko puta. U tom trenutku Artur postaje novi kralj Engleske. Izvlačenjem mača iz kamena Artur je zapravo pokazao da je sposoban učvrstiti moralne vrijednosti i pravednost unutar sebe, a samim tim i sposobnost da isto učini i za svoj narod. Artur je oko sebe okupio vitezove s kojima se zajedno borio protiv Saksonaca koje su, nakon mnogih velikih bitki, ipak uspjeli pobijediti. Svi vitezovi su sjedili za takozvanim Okruglim stolom. Cilj Okruglog stola bio je uspostavljanje pravde i jednakosti na zemlji, a nakon postizanja tog cilja Okrugli stol dosegao je svoj vrhunac i više nije bilo potrebe za njegovim postojanjem.

Legenda o Džingis Khanu

Džingis Khan je bio mongolski ratnik - vladar koji je slovio za tvorca jednog od najvećih carstva u povijesti, poznatog kao Mongolsko carstvo. Džingis Khan je pokrenuo rat u kojem je sudjelovala četvrtina svjetske populacije. Rođen pod imenom Temujin oko 1162. godine, s 20 godina je počeo graditi svoju armiju s namjerom da pokori nezavisna plemena sjeveroistočne Azije kako bi ih ujedinio pod svojom vladavinom. U tome je i uspi s obzirom na to da je početkom 13. stoljeća ujedinio nomadska plemena Mongolije i započeo svoju invaziju u svim smjerovima, i tako je zapravo i nastalo Mongolsko carstvo. To je carstvo dugi niz stoljeća bilo najveće carstvo na svijetu (do pojave britanskog carstva). Iako se prema legendi, Džingis Kan u početku invazije uputio u običnu pljačku i osvetu, tijekom svoje invazije postao je bezobzirni vođa, i bio vrlo neprijatan prema svojim neprijateljima. Pretpostavlja se da je u svojim pohodima ubio oko 40 milijuna ljudi, i osvojio 12 milijuna četvornih kilometara zemlje. Iako je svuda kuda se pojavio iza sebe ostavljao strah i pustoš, njegov narod ga je u mnogim legendama nazivao "Sveti ratnik" ili "Ratnik poslan s nebesa". Poslije njegove smrti, njegovi podanici su ga tajno pokopali. Tajna njegova groba je i danas jedna od najvećih misterija u povijesti.

Legenda o kralju Richardu I Lionheart

Richard I iz Engleske zvan i Richard Lionheart pamti se kao odvažni ratnik po svojoj strastvenoj umiješanosti u Treći križarski rat. Europski ratnici, kraljevi i vođe, udružili su se kako bi ponovno preuzeli svetu zemlju Jeruzalem od ruke muslimanskog kralja Saladina. Prema kazivanju iz raznih legendi, Richard je bio odličan vojni vođa, dobar pojedinačni borac i veliki križar. Istodobno su ga mnogi povjesničari često kritizirali zbog njegove opakosti, neoprostive naravi, bezobzirnog stava i pretjerane surovosti (jednom je u ljutnji dao ubiti 2700 zarobljenika). Unatoč tomu, ljudi viktorijske ere smatrali su ga "čovjekom Božjim". Richard je porazio Saladinove snage u bitci kod Arsufa. Također, kasnije je sklopio primirje sa Saladinom, čime je kršćanskim hodočascima omogućen pristup Jeruzalemu. Legenda o Richardu Lionheart je postala jedna od najpoznatijih legendi u Engleskoj i Francuskoj, gdje

je Richard često bio glavni lik na mnogim tadašnjim slikama i ikonama.

Legenda o sultanu Saladinu

Saladin (1137. - 1193.) je bio visoki državnik na dvoru sultana Nuredina, da bi kasnije i sam preuzeo tu titulu. Bio je Kurd rodom iz Tikrita, a slavu je stekao u križarskim ratovima gdje mu je glavni takmac bio Richard Lionheart. Žestoko se suprotstavljao kršćanskim vladarima i nanio im brojne poraze te je na taj način promijenio tijek križarskih ratova. Također je uspješno obranio svoj sultanat od Richardovog napada. Prema legendi, Saladin je među europskim vladarima smatran plemenitim vitezom. Takvu je čast zaslužio svojim ponašanjem prema protivnicima prema kojima je imao obzira i koje nije nemilosrdno klaio kao što je to bila praksa u to vrijeme. Slovio je kao vođa islamskog svijeta, a koliko su ga poštovali govori i činjenica da ga je Fridrik I Barbarossa izazvao na viteški dvoboj koji se trebao održati kod egipatskog grada Zoana. Prema legendi, Saladin je dvoboj prihvatio, te je dvoboj bio dogovoren, ali nikada nije održan jer se Fridrik utopio na putu prema Egiptu.

Legenda o mačevaocu Miyamoto Musashi

Miyamoto Musashi (1584. - 1645.) je smatran najvećim japanskim mačevaocem koji je ikada živio, a čuven je i kao strašni japanski ratnik - ronin. Rođen je 1584. godine u doba građanskih ratova. Od malih nogu je podučavan borilačkim vještinama ken jucu i ju jucu od strane svoga oca koji je bio vremešni samuraj i učitelj ken jucu vještine. Prema legendi, s devet godina Musashijev otac je preminuo ili ga je pak napustio (postoje legende koje govore da ga je napustio). Prema

nekim povjesničarima, a i što je najbliže istini, izgleda da je preminuo tokom dvoboja s drugim mačevaocem pod imenom Ganriju Joshitaka. Uglavnom, poslije ovog po njega tragičnog događaja, Miyamoto Musashi odlazi živjeti sa svojim stricem u hram. Tamo je podučavan učenjima zen budizma, kao i znanjima čitanja i pisanja. Musashi je i dalje nastavio s vježbanjem mačevanja i prema legendi s 13 godina je imao svoj prvi dvoboj. U nekoliko sekundi borbe, Musashi je oborio Arimu na zemlju i udario ga sa svojim bo kutom (drvenim trenažnim mačem). Njegov protivnik je preminuo povraćajući krv. Ne zna se točno, ali između svoje 16 i 20 godine napušta hram kako bi lutao raznim predjelima Japana izazivajući druge mačevaoce i samuraje, na dvoboje. Za vrijeme svog života izazvao je i pobijedio u više od 60 nadmetanja. Poseban status najboljeg mačevaoca stekao je nakon svoje najčuvenije borbe u kojoj je pobijedio mačevaoca Sasakiya Kodjiru, koji je do tada smatran najvećim mačevaocem Japana. Pored svojih mnogobrojnih dvoboja, Musashi se također uspješno borio i u tri velike vojne kampanje. Osnivač je Niten ichi-ryu stila mačevanja i autor je poznate knjige "Knjiga pet prstenova" (Go Rin No Sho) o strategiji, taktici i filozofiji mačevanja koja se izučava i danas. I ono što je posebno interesantno za ono doba, je činjenica da je kao poznati mačevalac doživio priličnu starost. I da, njegove su poznate riječi: "U borbi se ponašaj kao voda", a koje se često pripisuju legendarnom majstoru Bruce Leeu.

Legenda o japanskim mačevima Muramasa

Legenda govori da je Muramasa bio poznati japanski kovač i mačevalac. Živio je u Japanu tijekom razdoblja Muromachi, to jest negdje u 16 stoljeću, a odlikovalo ga je to što je osnovao oružarsku školu (kovačnicu) kojoj je dao ime po sebi. Muramasovi mačevi odlikovali su se kvalitetom i bili poznati po svojoj neobičnoj ošttrini, što ih je učinilo vrlo popularnim među mačevaocima. Prema legendi, Muramasa je navodno bila cijela dinastija oružara (kovača), jer povjesničari razlikuju čak nekoliko majstora s tim imenom. Prvi je bio Senji Muramasa, čije je djelo poznato od 1460. godine. Legenda kaže, da se mačevalac i kovač Muramasa stalno molio bogovima kako bi dali njegovim mačevima najveće destruktivne

sile. Bogovi su ga čuli i podarili mačevima posebnu oštrinu i kvalitetu, ali i osobine krvožednih demona. Legenda kaže da su mačevi Muramasa prokleti i da njihovi vlasnici postaju zalučeni bezumnom žedu za krvlju. Prema legendi, ako se mač ne koristi, već se drži više kao ukras, mač se čak može pobuniti protiv svog gospodara i natjerati ga na samoubojstvo kako bi nakon njegove smrti pronašao prikladnijeg ratnika za svog vlasnika. Mač se morao stalno hraniti krvlju. Prokletstvo započinje s Shogunom Tokugawa Ieyasu (djed mu je bio ubijen od mača, a njegov otac i on sam su teško ozlijeđeni). Prema jednoj od legendi čak su i njegova žena i sin bili ubijeni mačem. Upravo zbog tog prokletstva, jedno vrijeme su u Japanu čak zabranili korištenje Muramasa mačeva, iako su oni među mačevaocima uvijek bili vrlo cijenjeni.

Legenda o japanskim mačevima Masamune

Neke legende, ali i poneki nedovoljno upućeni majstori mačevanja često kažu da su majstori Muramasa i Masamune bili suvremenici i svojevrsni suparnici, ali to je banalna povijesna netočnost. Majstor Honjo Masamune bio je jedan od najpoznatijih oružara Japana i živio je najmanje dva stoljeća ranije, od 1288. do 1328., na kraju ere Kamakure. Radio je u provinciji Sagami i postao poznat po stvaranju revolucionarne tehnologije izrade mačeva za 13. stoljeće naziva Sosyu. Slojevito kovanje, gdje su trake od čelika s različitim sadržajem ugljika zavarene i kovane nekoliko puta (čineći 128 slojeva čelika), činili su takve mačeve znatno jačima od svih ostalih mačeva. Prema legendi, za razliku od Muramasinih mačeva, Masamuneovi mačevi daju vlasniku smirenost i sigurnost u borbi. Japanski mačevaoci iznimno su cijenili te mačeve. Legenda govori „da majstor nije niti potpisao svoje mačeve jer ionako nitko drugi nije bio u stanju napraviti takve mačeve. Kada su se mačevaoci natjecali čiji je mač bolji, Masamuneovi mačevi nisu dotaknuli ništa na putu što nije „zaslužilo“ smrt, za razliku od Muramasinih mačeva. Također, prema jednoj legendi na kraju Drugog svjetskog rata američki vojnik, narednik Koldo Bimor, dobio je jedan od najboljih Masamuneovih mačeva na poklon. Iako su mu mnogi kolekcionari navodno ponudili mnoštvo novaca, isti mač nikada više nije viđen, i nitko ne zna gdje se legendarni mač nalazi.

Legenda o ratnici Nakano Takeko

Ova ratnica najpoznatiji je ženski samuraj u Japanu. U bitci za Aizu u jesen 1868. godine, ona i druge žene ratnice nisu bile priznate kao službeni dio vojske, pa je Takeko okupila svoje vršnjakinje u jedinici koja je kasnije nazvana Joshitai, što u slobodnom prijevodu znači - ženska vojska. Njihovo je oružje bila naginata. U bitci je bila pogođena u prsa i u strahu da ne padne neprijatelju u ruke, zamolila je sestru da joj odreže glavu i da je pokopa. Pokopana je ispod bora kod Hokaiji hrama u današnjoj Fukushimai. U blizini joj je postavljen spomenik, pa tamo mnoge djevojke koje vježbaju s naginatom dolaze svake jeseni njoj u čast. Prije Takeko još se jedna onna bugaisha (ženska ratnica, koja pripada japanskom plemstvu), borila uz muške samuraje. Tomoe Gozen sudjelovala je u Genpejskom ratu od 1180. do 1185. Opisivana je kao odličan strijelac i hrabar ratnik. Navodno se nakon bitke za Awazu, i pogibije njenog muža zaredila i otišla u hram.

Legenda o Vladu Tepesu III – “Grofu Drakuli”

Vrlo mali broj ljudi izazivao je više straha od Vlada Tepesa, poznatijeg kao Grof Drakula. Vlad Tepes (1431. – 1476.), poznat i pod nazivom “Vlad Nabadač” rođen je u malom selu blizu Targovista u Rumuniji. Otac ga je kao dijete, u sklopu političke nagodbe, dao u ruke Turcima. Prema legendi, sklonost okrutnosti razvio je upravo dok je promatrao osmanlijske metode mučenja. Godine 1456. postaje vladar Vlaške i jedan od najužasnijih europskih tiranina. Procjenjuje se da je dao pobiti više od 20 000 svojih neistomišljenika, stanovnika Vlaške i Transilvanije. Zato su ga u narodu prozvali “Drakula” ili “Drakulov sin” (što u slobodnom prijevodu znači zmajev sin). Vlad je bio prilično uspješan ratnik i vojskovođa, a njegove pobjede protiv Otomanskog carstva slavljene su u čitavoj Europi. Nadimak “Nabadač” dobio je zbog nemilosrdnog ponašanja prema turskim ratnim zarobljenicima kojima je doslovno pio krv nakon što ih je nabio na kolac. Prema legendi, zbog nezadovoljstva, ubili su ga vlastiti vojnici. Njegovo su tijelo osakatili te ga zakopali navodno ispod oltara u crkvi u samostanu na otoku Snagov. Upravo prema legendi o Vladu Tepesu stvoren je lik najpoznatijeg vampira svih vremena - Grofa Drakule.

Legende iz “Mushindo Roku” - Okinawa

Legende pod nazivom “Legende iz Mushindo Roku”, datiraju iz 16. stoljeća i uglavnom prate život majstora bori-lackih vještina Otoma Yute jednog od prvih učitelja karatea u Okinawi. Otomo je proputovao veći dio Kine (zapadni dio i sjeverozapad) kao i veći dio Japana, kako bi pronašao kvalitetne učitelje za sebe. Legenda govori da je pod vodstvom učitelja Lin Shing Chenga napredovao iznimno brzo. Kasnije je učio pod nadzorom učitelja Kobayashi Shonina, koji je pokazao Otomu najvažnije dijelove karate pokreta tj. karate tehnike kao npr.: gokataken - senzyukyo, ekikkinkyo i jahachirakanshukyo (gokataken je škola koju je započeo majstor Li i zasniva se na kretnjama pet životinja, a imala je veliki utjecaj na karate škole u Okinawi). Posljednja forma (kata) kasnije je promijenila ime u sanchin kata i ostala je bazična tehnika okinawa karatea sve do današnjih dana. Godine 1609. započinje japanski napad na Okinawu. Godinu

dana kasnije majstor Otomo Yuta dolazi podučavati karate na Okinawu. U to vrijeme karate se na Okinawi nazivao To-De. Zbog japanske okupacije, u gradovima Shuri, Naha i Tomari organizirane su grupe za pružanje otpora okupatoru. Upravo od tih grupa, a koje su činili i majstori borilačkih vještina (pa i Otomo Yuta), kasnije su nastali prvotni karate stilovi - Tomari škola (tvrdi stil karatea, s mnogo tehnika snažnih blokada), Shuri škola (meki stil karatea, uglavnom je izvođena tehnika koja je došla s juga Kine, a njena je posebnost tehnika disanja) i nešto manje poznata Naha škola (škola koja je na neki način objedinjavala obje škole (stila) karatea.

Legenda o majstoru - Hu Wei Ch'uan

Prema legendi, Hu Wei Ch'uan je došao u hram Shaolin (legenda datira iz 17. stoljeća) sa željom da nauči kung fu kako bi se osvetio svojim neprijateljima, koji su mu nanijeli teške povrede i ozlijedili članove njegove obitelji. U trenutku dolaska nije znao za stroga pravila koja su vladala u manastiru. Prema legendi, kandidati koji nisu uspjeli položiti sve testove, na neki način su bili doživotni zarobljenici Shaolin manastira, a takvih nije bilo malo. Mnogi kandidati su pali na strogim testovima i nikada službeno nisu postali majstori vještine, pa time nisu mogli niti napustiti hram. Hu Wei je navodno proveo 15 godina u hramu, ali nije uspio proći test - labirint. S obzirom na to da je bio povrijeđen nakon testa (navodno labirint s lutkama), kao i da je uviđao da taj test neće moći proći, čim se oporavio od ozljeda, odlučio se na bijeg iz samostana (prema legendi bijeg iz samostana se kažnjavao smrću). Želio je pobjeći i vratiti se svojoj obitelji, što mu je i uspjelo. Iz samostana je izašao na kroz kanalizaciju. Vrativši se kući, uspjelo mu je i da se osveti svojim neprijateljima, napadačima na njega i njegovu obitelj. Kratko vrijeme iza toga, osvajači iz Mandžurije razorili su Shaolin manastir i poubijali većinu majstora redovnika. Preostali redovnici koji su uspjeli pobjeći iz manastira, tražili su utočište na mnogim mjestima (oni tko bi im pružili pomoć bili su u smrtnoj opasnosti). Hu Wei nije oklijevao već im je pomogao da se sklone. Prema legendi, upravo Hu Wei i nekolicina preživjelih redovnika su prenosila dalje znanja iz hrama Shaolin. ■

DIGITALNA KOMORA

Nova dimenzija usluge

Pokrećete poslovanje, tražite nove izvore financiranja ili samo želite znati kako posluje vaša konkurencija?

Besplatno se registrirajte na digitalnakomora.hr i budite u prednosti već danas.

Europska unija
Zajedno do bolnice EU

H G K
HRVATSKA
GOSPODARSKA
KOMORA

REPUBLIKA HRVATSKA
Ministarstvo regionalnoga
razvoja i fondova Europske unije

EUROPSKI STRUKTURNI
I INVESTICIJSKI FONDovi

Operativni program
KONKURENTNOST
I KOHEZIJA

Projekt Digitalna komora sufinancirala je Europska unija iz Europskog fonda za regionalni razvoj. Sadržaj oglasnog materijala isključiva je odgovornost Hrvatske gospodarske komore.